

— Кой си ти? — запиталъ го ужасенъ Жоржъ.

— Азъ съмъ Духътъ на мълнията!.. — извикалъ огнениятъ човѣкъ съ такъвъ гърмовитъ гласъ, че стъклата на прозорцитѣ станали на парчета. — Азъ съмъ по-силенъ отъ всички люде на свѣта!...

— А що умѣешъ да правишъ? — запиталъ Жоржъ.

— Ей-сега ще ти покажа! — извикалъ Духътъ на мълнията, и изеднажъ въ стаята станало пакъ тъмно и видѣнието се изгубило. Но подиръ по-малко отъ секунда Духътъ на мълнията пакъ билъ въ стаята и се замѣталъ отъ жгълъ на жгълъ.

— Е, какъ, — казалъ той, — скоро ли отидохъ до старата ела, която расте край селото ви?

— Не може да бжде, по никой начинъ не мога да повѣрвамъ това!... казалъ Жоржъ. — Ти нито секунда не си липсалъ отъ тука!...

— Погледни елата прѣзъ прозореца: азъ я направихъ на парчета и я запалихъ!... — усмихналъ се Духътъ на мълнията.

— Тюхъ, защо направи това!... — извикалъ Жоржъ, — мама и тате, па и азъ така обичахме тая стара ела. Защо я изгори?...

— Защото азъ правя всичко, каквото искамъ. И що ми е менѣ за твоитѣ родители и тебе! Азъ съмъ по-силенъ отъ всички люде, вземени заедно.

— Тогава махни се отъ тука! — извикалъ Жоржъ. Азъ те мразя!... Ти, може би, ще подпалишъ и пода, на който стоишъ...